

været paa nogen Maade at ville anspore til at gøre det eller forsvare det som noget rigtigt; Inspektøren har formentlig bl. a. villet understrege, at Arbejdsfortjenesten i Virkeligheden var alt for lille: 24 Kr. maa siges at være en uanstændig lav Arbejdsindtægt for en Kvinde i Tider som disse. Jeg kender ikke det nærmere Indhold af Inspektørens Udtalelse, men jeg vil antage, at det, jeg siger, har været Tanken; jeg føler mig i hvert Fald overbevist om, at Inspektøren ikke paa nogen Maade har villet forsvare eller dække over Misbrugene. Men det var Inspektørens Opgave og jeg synes ogsaa Pligt at tilbagevise uberettigede Angreb, og hvis Inspektøren ved det paagældende Møde derunder ogsaa har sagt, at Ansvar for uheldige Egenskaber ved Arbejdsløshedsloven maa lægges paa Rigsdagen, har Inspektøren ikke Uret deri.

Er der sket Uheld ved vor Lovgivning, kan vi godt anerkende det; vi behøver ikke at skamme os ved at vedkende os det, det er forklarligt paa Grund af den frygteligt ekstraordinære Tilstand, vi kastedes ind i ved Krigen. Men om vi i 1917 paa et eller andet Punkt har grebet fejl og for at gøre alt godt har aabnet Adgang for Mennesker, som maaske aldrig burde have været inde i Kasserne, og som har forøget Antallet af misbrugende Medlemmer, er vi virkelig alle fælles om den Skade, der er sket; og saa vokser man i sin egen Bedømmelse, i hvert Fald, ved at vedkende sig, at man har været med til noget saadant. Det er min Overbevisning, at alle, naar de har gennemført denne Arbejdsløshedslovgivning, som de har, har handlet i god Tro og i den bedste Mening; og skulde der være opstaaet Fejl eller Uheld, er det ganske urimeligt at angribe Arbejdsløsheds-kasseadministrationen eller enkelte Partier for denne Lovgivning, saaledes som det er sket gennem flere Aar og sker næsten daglig i en vis Del af den konservative Presse. Vi har været enige om disse Love. Vi har ingen Arbejdsløshedslove gennemført i disse Aar uden Tilslutning af alle politiske Partier. Følgelig har Inspektøren fuldkommen Ret i, at er der nogen, som har Ansvar i denne Sag, er det Rigsdagen.

Jeg synes derfor, at det ikke vilde være af Vejen, om de konservative Medlemmer, der ogsaa her stærkest optræder som de, der paapeger Misbrug, gjorde deres Presse opmærksom paa, at der ingen Grund er til at angribe hverken Regeringen eller de nuværende Ministre eller an-

dre specielt for denne Lovgivning, fordi i Virkeligheden alle Partier har deres Part af Æren for, at denne Lovgivning er gennemført. Jeg anser det nemlig for at være en Ære for Rigsdagen at have gjort det og derved at have vist sin Villie til at raade Bod paa de Ulemper, som Krigen førte over Arbejderbefolkningen herhjemme.

Men det er jo ikke første Gang, det ærede 7de Medlem for Randers Amt føler Grund til at rette en stærk Kritik mod Arbejdsløshedsinspektøren. Det skete ogsaa i Fjor. Jeg skal ikke udover, hvad jeg har sagt, tage Arbejdsløshedsinspektøren i Forsvar; men jeg skal henvise til de Udtalelser, som det 15de Landstingsvalgte Medlem (Dalsgaard), Venstres Ordfører i Landstinget, udtalte i Anledning af Udtalelser af det ærede Medlem. Han udtalte, hvad der findes i Landstings-tidende Sp. 306, og hvad jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal tillade mig at citere: „I denne Forbindelse finder jeg Anledning til at tage Afstand fra den Kritik, der i det andet høje Ting af et enkelt Medlem har været rejst mod Arbejdsløshedsinspektøren. At Arbejdsløshedsinspektøren har det rette Syn paa Arbejdsløsheds-kassernes Opgave, nærer jeg for mit Vedkommende ikke den fjerneste Tvivl om, og jeg tør ogsaa paastaa, at hun ingen Tilbøjelighed har til at gaa paa Akkord med, hvad hun finder er det rette i det Forhold.“ Det var altsaa Udtalelser af Venstres Ordfører i Landstinget i Fjor paa Grundlag af den Kritik, som det ærede 7de Medlem for Randers Amt rejste. Jeg kan ganske henholde mig til, hvad Venstres Ordfører da sagde i Landstinget.

Det ærede Medlem førte, som sagt, i Dag Talen ind paa de Bemærkninger, der er faldet ved Industrimødet. Der er et enkelt Punkt deraf, jeg endnu vil fæste mig ved, nemlig det ærede Medlems Benyttelse af Udtalelser paa Mødet til en Sammenligning paa dette Omraade mellem Danmark, Norge og Sverige. Det blev oplyst for Sveriges Vedkommende, at der var bevilget 5 Mill. Kr., som endnu ikke var brugte; man havde derimod hjulpet sig ved at føre Arbejds-kraften ud paa Landet. I Norge, sagde det ærede Medlem, var der udbetalt, jeg tror 780 000 Kr. i Aaret 1918. Naar disse Tal er nævnte, maa jeg antage, de er rigtige, men da der ikke samtidig oplyses noget som helst om, hvilket Antal af arbejdsløse der fandtes i Sverige og Norge paa den Tid, synes jeg ikke, det